

cea ce s-a putut remarca și în suita tripartită *Ipocondria*, prezentată la acest concert, al cărei titlu vădește intenția autorului de a găsi echivalențe muzicale ale anumitor trăsături definitorii pentru starea psihică a unui om atins de această maladie a închipuirii. Unele figuri cromatice obsedante din partea lentă introductivă a suitei par într-adevăr să corespundă acestei originale intenții.

Din plin secol XVIII, Václav Neumann ne-a transportat apoi în lumea muzicală a veacului nostru o dată cu prezentarea în primă audiție a suitei simfonice *Frescele lui Piero della Francesca* de Bohuslav Martinu, lucrare care caracterizează stilul compozitorului ceh din ultima perioadă a vieții sale. Impresionat, în cursul unei vizite în orașul italian Arezzo, de celebrele fresce realizate la biserica San Francesco de către pictorul Piero della Francesca — maestru al picturii din secolul al XV-lea, elev al lui Domenico Veneziano — Martinu a compus în 1955 (cu patru ani înaintea morții sale) o suită în trei părți, destinată să materializeze impresiile muzicale resimțite în fața acestei capodopere picturale. Pornind de la însușirile dominante ale stilului practicat de maestrul italian (colorit luminos, redare spațială clară cu aplicarea legilor perspectivei, amploare monumentală), Martinu a încercat să transpună aceste elemente în planul artei sunetelor. A rezultat o lucrare într-adevăr luminoasă, cu o dispoziție deosebit de clară a diferitelor compartimente instrumentale și cu momente de reală măreție, corespunzând pe deplin pretextului vizual ales drept sursă de inspirație. Deși cele trei părți ale suitei pornesc de la secțiuni bine definite ale frescei, ele nu au un caracter programatic, nu descriu tablourile, ci recrează în muzică ambianța generală a compoziției picturale. Astfel, prima parte (*Sosirea Reginei din Saba și convorbirea ei cu Regele Solomon*) se bazează pe un joc al timbrilor delicate și contrastante, mergând spre un crescendo încărcat de vioiciune. Al doilea episod (*Visul Împăratului Constantin*) cuprinde efecte de irizații armonice, pe fondul unor teme de evidentă factură națională cehă, totul impregnat de un lirism discret. Finalul, inspirat din diferite scene de bătălie ale frescelor, declanșează potențialul dinamic ținut până atunci în rezervă. Verva ritmică ce se desfășoară în această parte coexistă cu o invenție melodică deosebit de generoasă, care conferă lucrării un parfum italo-mediteranean specific, deși procedeele folosite în orchestrație amintesc pe alocuri mai degrabă de stilurile unor compozitori francezi (Roussel — dascălul lui Martinu) sau germani (Richard Strauss, Hindemith). Execuția, sub bagheta lui Václav Neumann, a scos în relief rafinamentele cromatice, de esență neo-impresionistă, dar și impulsurile melodice larg accesibile, care fac farmecul acestei suite.

În încheierea concertului, dirijorul oaspete a cucerit definitiv sala printr-o interpretare plină de forță de seducție și de un irezistibil dinamism a celei mai populare pagini din întreaga literatură muzicală cehă, *Simfonia nr. 9 „Din lumea nouă“* de Dvorak. Antrenați de bagheta elocventă a încercatului șef de orchestră, instrumentiștii Filarmonicii noastre s-au întrecut pe ei înșiși, demonstrând o dată mai mult că

prezența la pupitru a unui maestru de seamă îi face să cînte cu pasiune și cu dăruire, adică așa cum se așteaptă publicul să asculte cîntînd întotdeauna un colectiv cu experiența și prestigiul primei orchestre simfonice a țării.

Martha Kessler și Ferdinand Weiss

Iată un cuplu de interpreți ai muzicii vocale de cameră, care au reușit să captiveze publicul de la sala mică a Palatului, într-o asemenea măsură, încît au evocat artiști de consacrată reputație internațională. Martha Kessler impresionează nu numai prin frumusețea și egalitatea timbrului ei de mezzo-soprană, ci mai ales prin mijloacele superioare de expresie, puse în acțiune pentru a transmite conținutul de idei și sentimente al lucrărilor interpretate. La pian, Ferdinand Weiss este — mult mai mult decît un simplu acompaniator — un artist autentic, capabil să trăiască muzica prin toate fibrele ființei sale, să „dea aripi“ partenerului său, indiferent dacă acesta este un cîntăreț, un violonist sau un violoncelist. Din alăturarea acestor două personalități de elevată ținută artistică a rezultat un cuplu, care a atins adevărate culmi de expresivitate pe parcursul unui recital, dedicat în principal ciclului *Liederkreis op. 39* de Schumann. Remarcabile au fost, în interpretarea lor, și cele două lieduri de Nicolae Coman, *Trecut-au anii* (pe versuri de Eminescu, de mare forță evocatoare) și *Marea răsfrintă* (dînd versurilor Mariane Dumitrescu noi dimensiuni dramatice).

În prima parte a recitalului, Martha Kessler a prezentat un mănunchi de lieduri în primă audiție, de un indiscutabil interes pentru cunoașterea începuturilor genului, în epoca barocului german, cînd au trăit și au creat autorii respectivi, Ph. H. Erlebach și Adam Krieger. În aceste lieduri de delicată inspirație lirică, dar și în trei *Cîntece populare din Scoția și Țara Galilor* de Haydn, străbătute de sugestive intonații folclorice, Martha Kessler a făcut o dată în plus dovada preocupărilor sale de a lărgi repertoriul de concert al genului vocal-cameral în ambele sensuri istorice, prin promovarea creației preclasice și a celei contemporane. Acompaniată în această parte a recitalului de un grup de tineri instrumentiști de coarde și de Nicolae Licareț la clavecin sau la pian, ea a creat premisele pentru desfășurarea unui program de indiscutabil prestigiu, care avea să atingă apogeul realizării artistice în partea a doua.

Ion Baci: Viziuni coregrafice

Prezența lui Ion Baci în viața muzicală a Capitalei a ajuns să constituie un punct de atracție pentru public, după ce excelentul dirijor ieșean a susținut diferite concerte simfonice de remarcabilă ținută la pupitrul Filarmonicii „Moldova“ sau cu cele două orchestre bucureștene cu stagiune permanentă. Re-